

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRADEN, GREG

Inseparabilitate / Gregg Braden, Lynn Lauber. -

București : Atman, 2019

ISBN 978-606-8758-59-6

I. Lauber, Lynn

821.111

ENTANGLEMENT A Tales of Everyday Magic Novel

Copyright © 2012 by Gregg Braden

Originally published in 2012 by Hay House Inc. USA

Copyright © 2019 Editura ATMAN – pentru traducerea în limba română. Reproducerea oricărui fragment din lucrarea de față este posibilă numai cu acordul scris al editurii.

Traducere: Mariana Alexandru

Corectură: Irina Magdalena Nuță

Tipărit la ARTPRINT | office@artprint.ro

Editura ATMAN, București, 2018

Tel: 0746.201.369

Web: <https://www.editura-atman.ro>

E-mail: office@editura-atman.ro

Povestiri despre magia vieții de zi cu zi

Inseparabilitate

Gregg Braden
și Lynn Lauber

CAPITOLUL 1

Fluierând, un îngrijitor mânuia agale un mop de modă veche pe culoarul tăcut al liceului. Era un bărbat subțirel, cam pe la 60 de ani, recunoscător să aibă o slujbă stabilă, spre deosebire de mulți alții din familia lui. Se trăgea din partea de vest a Jamaicăi, unde cu greu găseai de lucru. În timp ce-și făcea treaba, visa cu ochii deschiși la negura munților albaștri de pe meleagurile natale.

Dincolo de ferestre, era în toi un nou aprilie în San Francisco, bland, senin și de un verde fraged. Îngrijitorul trecu de birourile de la Administrație, de unde răsuna sunetul tastaturilor, și-apoi de holul gol în care se înșiruiau vitrine nesfârșite de sticlă. Erau înțesate cu trofee câștigate de eleviișcolii de-a lungul celor 50 de ani de existență – cele mai multe dintre ele, cupe câștigate la baschet și la fotbal.

Respețând celelalte în vitrine erau fotografii ale celor ce fuseseră odată aici elevi și membri ai staffului. Porneau de la clasicele Kodacuri de la începutul anilor '60, înfățișând majorete blonde cu buze rozalii și uniforme roșii, și se încheiau cu fotografii digitale, printate pe hârtie color. Părea că era reprezentat aici fiecare stil specific jumătății de secol care trecuse – country western, hippy, punk rock, gothic, precum și fiecare variantă apărută între ele.

Din toată această galerie de chipuri câteva se distingeau clar. O elevă din generația 1969 avea o coafură afro care ieșea din ramă. Un elev blond din anii '70 semăna leit cu John Denver, cu părul său lung și ochelarii de bunicuță. O fotografie ceva mai nouă îl înfățișa pe un băiat cu pomeții înalți, cu piercing în nas și cu o față atrăgătoare și fină, având părul dat după urechi. Iar lângă această poză mai era încă una cu același chip, dar de data aceasta fără cercel, cu părul tuns scurt și o expresie intensă. Aceste imagini opriseră pașii multor vizitatori, care se uitaseră lung la acești tineri – singurii gemeni identici din generația 2005.

Tot dând cu mopsul, îngrijitorul trecu pe lângă sălile de la primul etaj unde se țineau orele de știință. În prima dintre acestea, dl Hadley, un profesor foarte în vîrstă, care purta ochelari cu rame groase de culoare neagră, adormea clasa cu explicațiile sale despre epoca Pleistocen. Cei mai mulți dintre elevi stăteau cu capul pe bancă, în timp ce alții își țineau telefoanele în poală și trimiteau SMS-uri.

În următoarea sală de clasă, o profesoară nouă în vîrstă de 20 și ceva de ani, afectată și cu accent sudic, încerca să stăpânească o clasă de elevi gălăgioși ceva mai mari în timp ce discuta caracterul complex al polenizării încrucișate. Pe catedră se afla schema unei stamine și a unui pistil, însă nimeni nu era atent. Cățiva dintre elevii de pe rândul de la ușă erau preoccupați de gustările fast-food; unul își turna sirop peste un morman de clătite dintr-un recipient din polistiren. În clasă sunau și bipăiau telefoane mobile.

Ultima sală de clasă de pe hol era diferită de celelalte; părea în afara timpului. Un arzător Bunsen era aprins într-un colț. Schema explicativă a unui atom atârnă pe un perete, iar o hartă a sistemului solar

Resacoperea întreg tavanul. Pe tablă era scrisă o formulă lungă și complicată. Singurele lucruri care trădau vremurile moderne erau câteva calculatoare însirate la perete, pe care însă azi nu le folosea nimeni.

În schimb, vreo doisprezece elevi, înalți și scunzi, slabî și mai puțin slabî, erau numai ochi și urechi la ce le comunica profesorul. La cei 42 de ani ai săi, Peter Keller avea părul grizonat și ciufulit, ochii verzi-albaștri și purta o cămașă albă cu mâncările sufletești. Chipul obosit nu-i stirbea deloc din vitalitate. Părea să strâlucească din interior, în timp ce vorbea cu eleganță și agilitatea unui actor.

Elevii lui Keller îl ascultau cu atenție în timp ce măsura și apoi turna două uncii de apă într-o doză goală de apă minerală. Folosindu-se de niște clești, puse cu atenție doza pe flacăra arzătorului. An de an, orele sale introductive de fizică erau cele mai populare din școală, existând adesea liste de așteptare în cazul în care se retrăgea cineva, lucru care se întâmpla rar. Avea reputația că insufla elevilor respect și interes pentru știință. Poate că din această pricina mulți dintre ei se îndrăgosteau în secret de el, deși nu prea observa și nici nu

îi încuraja pe acei elevi. De fapt, în afara orelor, Keller era tacut, timid, misterios chiar.

Aflat în spatele unei mese de laborator, se întoarse acum cu față spre elevii săi.

– Să vă pun o întrebare. De ce oamenii plutesc atunci când sunt aruncați în apă, dar cărțile se duc la fund?

Un băiat mai corpulent pe nume Eddie Campos, blond, cu o tunsoare mohawk și care era bufonul clasei, spuse:

– Eu nu plutesc. Am încercat să înot o dată. Vă spun drept, m-am dus la fund ca un bolovan.

Elevii izbucniră în râs.

– Dle Campos, lăsați-mă să reformulez: De ce toți oamenii, cu excepția dumneavoastră, plutesc, în timp ce cărțile se duc la fund?

– Din cauza densității, răspunse Eddie.

– Mulțumesc. Este limpede că nu ești atât de dens, prin urmare nu înțeleg de ce nu plutești.

Elevii râseră din nou. În clasă era o atmosferă familiară, plăcută.

– Oare nu este tot densitatea motivul pentru care băuturile fișoase în straturi au succes?

– Ba da. Dar, din nefericire, băuturile de fișe în straturi nu se vor regăsi la examen. Alte întrebări în timp ce aşteptăm un răspuns?

Un băiat slabuț, cu ochii verzi și îmbrăcat în hanorac ridică mâna:

– Colin?

– Când trecem la fizica cuantică?

– După ce terminăm cu fizica clasică... adică peste mult timp, dacă e să mă iau după ritmul în care înaintăm.

– Am auzit că fizica cuantică face posibilă călătoria în timp. Mi-ar plăcea asta.

Peter zâmbi.

– Bun, atunci. Și ai vrea să călătorescî în viitor sau în trecut?

– Cred că în trecut – când totul era mai simplu.

– Da? spuse Keller. Ți-ar plăcea, deci, să citești la lumina unei lumânări, să te

încălzești la foc, astă dacă ai destule lemne și cărbuni suficienți, să mergi pe jos sau călare și practic să rămâi cam în același loc toată viața ta. Ah, să nu uităm de vânătoare – adică, să împuști animale și să pescuiesci ca să ai ce mâncă, altfel ai face foamea. Ți-ar plăcea asta?

Colin zâmbi cu sfială și dădu din cap.

– Nu, dacă puneteți problema aşa.

– Ei bine, prietene, nu *eu* pun problema în felul asta; aşa era viața mai peste tot până acum o sută de ani, și poate că mai este și-n continuare în anumite zone.

Profesorul privi gânditor pe fereastră.

– De fapt, teoriile lui Einstein chiar sugerează că este posibil să călătorescî în timp; totuși, mai există unele chichițe de rezolvat, aşa că nu o vom putea face aşa curând. Următoarea întrebare?

Colin continuă:

– Este oare adevărat că în interiorul unui atom există suficient spațiu încât am putea fi capabili să trecem prin pereti?

Respect pe Teoretic, aşa este. Însă probabilitatea este atât de infimă, încât ar trebui să încerci foarte mult timp. Te poftesc să încerci. Este un perete chiar acolo, dle Morley.

Peter arătă spre un perete din spatele clasei, invitându-l pe Colin să facă o încercare.

Colin zâmbi și scutură din cap.

Monica Bennett, o brunetă sfioasă, cu voce plăcută, ridică mâna. Dl Keller arătă spre ea.

– Ce s-a întâmplat înainte de Big Bang?

Jane Sinclair – înaltă, slabă și cu părul negru –, care era în fruntea clasei, râse.

– Ce întrebare stupidă, zise ea sfidător.

Keller o privi aspru.

– Este cumva o întrebare la care știți să răspundeți, dră Sinclair?

– Păi... roși ea până-n vârful capului și-și lăsă privirea în jos, semn că nu știa.

– Ei bine, nici eu nu știu, spuse Keller. Dacă e cineva care-și dă seama, atunci

acela va câștiga Premiul Nobel și va trebui să mă ia cu el la Stockholm.

Josh Segal, un atlet cu chip neastămpărat, se lăsă pe spate în scaun.

– Fratele meu a fost elevul dumneavoastră și mi-a spus că obișnuiați să lucrați pentru Guvern și că făceați bombe sau ceva de genul acesta. Este adevărat?

– Cine este fratele tău?

– David Segal.

– Acel David Segal care a fost prins fumând iarba în spatele transportabilelor?

– Ă, da.

Toată clasa râse.

– Cred că, într-un fel sau altul, fratele tău a confundat făcătul pipelor de fumat iarba cu cel al bombelor, cugetă Peter, mărindu-și ochii pentru efect.

Elevii izbucniră în râs.

– Următoarea întrebare.

Monica Bennett ridică mâna.

– Da? întrebă Peter.

– Cred că fierbe apa.

Respect Peter se uită la doza cu apă minerală.

– Așa este. Bun! Toată lumea să-și pună ochelarii și să vină aici.

Elevii își puseră ochelarii și se adunără în cerc în jurul lui Peter, care își puse și el ochelarii.

– Unde este găleata?

Colin aduse o găleată din plastic plină cu apă rece și o puse jos, lângă masa de laborator.

– Este gata toată lumea? Eddie, unde-ți sunt ochelarii? întrebă Peter.

Eddie Campos își găsi ochelarii și și-i puse la ochi.

– În regulă, spuse Keller. Ce credeți că o să aibă loc?

– Toată apa o să fie pe noi, zise Campos.

Peter privi în jur.

– Alt cineva?

– Căpăcelul va sări și apa fierbinte o să iasă afară, îndrăzni să sugereze Colin.

Josh Segal spuse:

– Nu cred că se va petrece ceva.

Peter zise:

– În regulă, haide să vedem.

Îndepărta atent doza cu apă de pe arzătorul Bunsen cu o pereche de clești, apoi, cu o mișcare rapidă și sigură, o întoarse și o scufundă în găleata cu apă rece – dar nu se petrecu nimic, ceea ce-i atrase admirarea clasei.

– A fost grozav, spuse Eddie Campos. Bine lucrat, dle Keller.

Când sună clopoțelul, elevii se ridică de pe locurile lor, își luară cărțile și ghiozdanele și își scoaseră ochelarii. Peter închise arzătorul Bunsen și își scoase și el ochelarii de la ochi.

– Pentru luni aveți de pregătit o temă cu ceea ce am făcut azi, referitor la procesul fizic care a determinat doza de apă minerală să se scufunde.

Pe când elevii se grăbeau spre ieșire, Peter aruncă o privire pe fereastră și văzu că începuse să plouă tare. Se duse apoi în fața sălii de clasă, unde dinaintea tablei de scris atârna un ecran mare de proiecție. Se